

Grad koji se ne predaje

Bilo jednom...

Jednom, ne tako davno...

Dogodilo se to prošlog tjedna...

Onda kada ne znaš kako započeti priču, znaš da je priča čudesna. Ova to svakako jest.

Ovo je priča koju nećete čitati u knjigama. Ovo je priča koja se ne krije u Crnoj kronici dnevnih novina. Nju nećete čuti na svome omiljenom radiju ili pronaći među fotografijama na nekoj društvenoj mreži.

Ovo je priča iz srušenih kuća, prašnjavih ulica, napuštenih mjesta i uplašanih lica starih susjeda. Ovo je priča koja šuti, a čini čudesa. Ona je ispisana ne tako davno, na kraju godine koja će biti svrstana među najgore godine u povijesti. No, ona tako zla i nemilosrdna ipak je otišla s daškom nade i svjetla.

Jednoga dana jedna se baka spremila na put u trgovinu po namirnice, a jedan je djed otišao prošetati do susjeda uz čašicu rakije. Zemlja se u međuvremenu odlučila protegnuti, protresti i namjestiti u novi položaj. U tih nekoliko sekundi i baka i djed ostali su bez svega što su desetljećima gradili svojim rukama. Odjednom su s tisućama drugih stanovnika ostali bez svojih krovova, svojih imovina i životnih ulaganja. Godine truda, odricanja i napora odjednom su postale razvaline.

Dane je obavila tama i prekrilo sivilo. Svaki sat pretvorio se u vječnost bez kraja, svaka minuta u strah prekriven boli, a svaka sekunda u molitvu da čovjek napokon udahne trenutak mira.

Kao da se svijet odlučno ovio crnim plaštem i malenoga čovjeka ostavio na cjedilu. Taj trenutak ne može se opisati riječima. Trenutak kada se sav teret svijeta sruši na nedužna leđa vrijednih bića.

Tada svijet nije mirovao. Budio ga je jecaj neispavanoga djeteta, vapaj majke koja žudi za svojim domom. I tada se maleni čovjek zapita ima li kraja svemu ovome?

Jesi li doista sam u ovome, maleni čovječe?

Tebi je potrebno čudo.

I ono se dogodilo. Došlo je iz dubina njegova srca, i tokova njegovih arterija, iz korijena njegovih mišića. Ta snažna sila probudila se u čovjeku. Snažna sila dobrote. I dok mu je Zemlja okrenula leđa, on sam sebi nije.

Tamo gdje riječi šute, govore djela.

Čini nam se kako nas između kilometara udaljenosti povezuju mobiteli i druga moderna tehnologija, sve do ovoga trenutka kada smo se uvjerali da cijeli svijet povezuju samo dobra djela. I kada se svi temelji sruše, i svaka kuća ostane bez krova, a čovjek bez nade, tada se srca spoje.

Strka, zbrka, pjesma i navijanje, korak po korak brišu crnu tintu s porušenoga grada.

Provodeći dane među tim istim porušenim gradovima, shvatila sam da je svaka loša stvar ove godine, barem na tren nekako nestala. Iz moje perspektive. Kada bi barem svatko vidio tako. Čini se kako se bezbroj ruku počelo spajati pružajući se jedni drugima. I nije važno tko je došao pomoći, bez predstavljanja i imena, upoznavanja su moguća ako srca rade svoje.

I nije važno jesi li nizak ili visok, u uplašenim očima ti si velik.

Nije važno koju vjeru štuješ, ti si nada nekom izgubljenom biću.

I nije važno jesi li došao bez ičega, ti si siromašnome donio sve.

Nema veze ako pričaš drugi jezik, svojim si osmijehom već nekoga zagrlilo.

Sve su to dirljivi prizori koji su pustim ulicama ponovno probudili dušu.

Iako je malen gradić postao glavna tema svakih novina, reportaža i vijesti, pri samome izvještavanju, ljudi su zaboravili napomenuti kako on više nije tako mali, jer je narastao od topline i zajedništva.

Kada jedna mala država ujedini svoja bića, tada nastaju velike priče.

San je svakoga novinara napisati reportažu vrijednu divljenja, priču koja će dočarati duh nekog mjesta i prenijeti atmosferu događaja. U svakoj nesreći postoji ono zrno dobra. Ja sam svoje našla. Pronašla sam priču za koju želim da čuje cijeli svijet.

Priču o velikim ljudima, ogromnoga srca.

Priču o ljudima koji unatoč svemu biraju živjeti.

I dok se njihov grad odmara, u njima nema ničeg umornog.

U njima raste nova nada, novi svijet, novo sutra.

U njima raste - život.

Elena Pušeljić

Hrvatska Kostajnica, 9. siječnja 2021.